

Råd fra ImF i kirkesituasjonen anno 2015/2016.

En krevende situasjon

ImF sender ut denne uttalelsen med tre konkrete råd på bakgrunn av at Den norske kirke (Dnk) er i ferd med å innføre som sin offisielle lære at Gud velsigner forhold som Bibelen uttrykkelig sier er synd og årsak til at mennesker ikke vil arve Guds rike (1.Kor.6:9-10). Dette gjør Dnk's ledelse ved å sette enheten mellom kirkens medlemmer over det Gud har åpenbart som sin vilje gjennom Bibelen. Den konkrete synd er alvorlig nok i seg selv, men den er likevel bare et symptom på det underforliggende hovedproblemet: Bibelen er avsatt som autoritet for lære og liv. Resultatet er at en er i ferd med å velsigne det Gud ifølge sitt ord ikke vil velsigne. Den nye tolkningsnøkkelen synes å være en kjærlighetsforståelse som er løsrevet fra sin bibelske sammenheng, og med dette tar en bort alvoret om at vi skal stå til regnskap for en hellig Gud. Dette er vrang lære og kjernen i liberalteologien; en lære som resulterer i forførelse av mennesker fordi det fjerner behovet for at vi må bli frelst for å arve det evige liv. Derfor er ikke dette en bagatell og noe som bare gjelder en liten del av befolkningen, da det bryter ned nødvendigheten av at vi alle må bøye oss for Guds vilje for å finne nåde hos Ham.

ImF har ved ulike anledninger sendt ut vurderinger og råd om hvordan en kan/bør forholde seg i kirkesituasjonen, men alvoret i dagens kirkesituasjon er såpass skjerpet at noe mer må sies. Glad og frimodig tillit til Bibelen som Guds ord har alltid preget vårt bedehusarbeid. I en tid hvor dette synet utfordres, vil vi oppfordre både den enkelte av oss og våre forsamlinger til å holde fast på Bibelens inspirasjon.

Vi vet at mange ansatte og frivillige i Den norske kirke (Dnk) fortsatt står for en klassisk kristen tro som er fundamentert i troskap til Bibelen og bekjennelsen, og vi vet også at mange opplever stor nød i forhold til dagens situasjon. ImF ønsker på ingen måte å legge sten til byrden for disse. Tvert imot håper vi vårt budskap kan hjelpe til å se en vei videre, samtidig som vi vil minne om faren ved å kompromisere med sin overbevisning og samvittighet.

Vårt syn på «den kirkelige folkeordning»

ImF står ikke for noen annen forståelse av Den norske kirke i dag enn vi har gjort før. Vi har sett på Dnk som en «kirkelig folkeordning», og har holdt fram at det formelle medlemskapet ikke legitimerer vranglære og vranglærere i kirken. Det er forskjell på en folkekirke og en kristen organisasjon eller annet kirkesamfunn. «Kirken er fellesskapet av alle døpte» stod det på framsiden på Dnk's invitasjon til siste kirkevalg, og det illustrerer hvor vidt en tenker. Selv om en folkekirke er veldig fjernt fra en bibelsk forståelse av menigheter bygd på det allmenne prestedømme (1.Pet.2:9), har vårt misjonsfolk likevel levd noenlunde greit med ordningen så lenge læregrunnlaget stod fast, og så lenge kirken hadde en del tydelige ledere en kunne identifisere seg med.

Uansett hvilken kristen sammenheng en står i, er likevel kravet til åndelig lederskap det samme, og ImF mener det er en ny situasjon når Dnk så tydelig endrer sin lære og har gått fra å være «en kirke for folket» til å bli «en kirke av folket». Denne kirkens folkedemokratiske styringsform har vært kritisert fra bedehusfolket i over hundre år, men en har på sett og vis akseptert å leve med en styringsmessig unntakstilstand. Nå har vi imidlertid under siste kirkevalg vært vitne til en mobilisering av dette folkedemokratiet for å få gjennomslag for vranglæren, og dette er en ny situasjon. Vi kan ikke i det uendelige unnskyldte og akseptere

utviklingen i Dnk bare fordi den gir oss gode møtepunkt med folk, for mange vil nemlig forstå kirkens aksept av liberalteologien som noe samvittigheten kan leve godt med.

ImF gir følgende tre råd i kirkesituasjonen

1 Klargjør ditt forhold til Bibelen. Dette er vårt viktigste råd. Som vi har nevnt, er den aktuelle situasjon oppstått som følge av lang tids forfall i synet på Bibelen som autoritet for vår tro, lære og liv. Troen på Gud kan ikke løsrives fra det skrift der Han har åpenbart seg og sin vilje. Dersom vi opphøyer oss selv til å være herre over Skriften, i stedet for at Skriften får være herre over oss, står vi i fare for å la oss forføre av løgnen.

På våre nettsider finnes heftet «Bibelsyn og Bibelbruk»¹ som gir en lettfattelig innføring i hva vår organisasjonsledelse har stått for i synet på Bibelen, og vi tror dette vil være en god hjelp for mange. Vi vil også minne om at vårt bibelsyn ikke er mer verdt enn det vi i praksis viser i vår bruk av Bibelen, og det misjonsengasjement som den befaler oss å ha.

2 Vær med og bygg den kristne forsamlingen på Bedehuset. Dette har også vært vårt råd tidligere, og situasjonen bare tilskynder en sterkere satsing på forsamlinger som er bygd på Bibelen og vår bekjennelses grunn. Vi legger ikke skjul på at det er flere svakheter og utfordringer med vårt lekmannsarbeid, men noe av styrken er å kunne møte framtiden med full råderett i eget hus. Håndbok for Bedehuset ligger ute på våre nettsider², og er laget for å gi konkrete råd og ordninger for et selvstendig forsamlingsarbeid (f.eks. dåp, nattverd, vigsel, begravelse). Også felles ordninger for ImF, NLM og Normisjon er gjort lett tilgjengelig samme sted. ImF og våre kretser vil med våre ressurser både utruste til og ivareta dette arbeidet.

En kristen forsamling bør samles *regelmessig* til forkynnelse av Guds ord (m.a. til systematisk bibelundervisning), til bønn og forbønn, til sang og fellesskap, og for å dele Herrens nattverd. Dette bør en merke seg i Bedehus der virksomheten stort sett baseres på tilfeldige møter når organisasjonene tildeler predikanter. For å kunne bygge livskraftige forsamlinger er det også nødvendig med mer samarbeid på tvers av bedehusenes lokalområder, og ikke minst i samarbeid med små og store organisasjoner som satser på Bedehuset som basis for sitt virke.

Selv om dette skrives som råd i en vanskelig kirkesituasjon, vil vi understreke viktigheten av at forsamlinger plantes og utvikles ut fra en klar misjonsstrategisk visjon, ikke som en protest. Vi kalles til misjon for at mennesker skal bli frelst og arve det evige liv!

I møte med en uforutsigbar framtid, vil ImF oppfordre bibeltro mennesker i Dnk til å tenke hva som kan skje på sikt. Hvordan vil situasjonen være i lokalområdet/sognet den dagen det nye kirkestyret får gjennomført sin strategi? Ut fra en langsiktig tenkning vil vi håpe en kan omtale et selvstendig, helhetlig og fremtidsrettet forsamlingsarbeid i bedehusland som noe positivt, ikke bare så lenge det er et supplement til Dnk's arbeid. Når det nevnes at for eksempel konfirmantarbeidet i Dnk gir en unik kontaktmulighet til å nå ungdom i en avgjørende alder, vil vi minne om at erfaringer med kvalitetsmessig godt konfirmantarbeid i bedehusforamlinger også har vist seg å være tiltalende for unge som ikke bekjenner kristen tro. Gode erfaringer er også gjort med dåp, vigsel og begravelse. Alt avhenger av hvilket arbeid som tilføres gode ressurser.

Vi registrerer med beklagelse at en del prester heller ser mot Den katolske kirke enn til alternative løsninger på reformatorisk grunn. Vi har forståelse for at bedehusforamlingenes

¹ Heftet ligger under imf.no → ressurser → bøker → Bibelsyn og Bibelbruk

² Se imf.no → ressurser → dokumenter → Håndbok for Bedehuset

lavkirkelige møteform ikke er like aktuell for alle, og inviterer til samtaler om hvordan noen av våre bedehus eventuelt kan brukes til å romme menigheter med ulike liturgiske uttrykk.

Vi fraråder sterkt at en går til gudstjenester eller møter der personer som forfekter liberalteologi skal forkynne eller forrette, og heller ikke bruke deres medvirkning andre steder. Når vi ser på landet som helhet, erkjenner vi at noen da har vansker med å se alternative bedehus eller andre forsamlingshus i sitt nærområde. Da må en se tilbake på hvordan lekmannsbevegelsen startet, nemlig som sammenkomster i hjemmene, der de troende samlet seg til bibellesning, bønn og deling av vitnesbyrdet om Jesus. Bruk gjerne forkynnelse som vi og andre legger ut på nett og andre medier.

3 Du må gjøre et bevisst valg angående medlemskap i Dnk. Helt siden 1880-årene har spørsmålet vært reist om indremisjonen skulle definere seg som egen frikirke. Dels på grunn av nedkjemping av den liberalteologiske innflytelse i Dnk, og dels på grunn av sterke advarsler fra bedehus-ledere, har denne tanken ikke vunnet tilstrekkelig gjenklang i vårt misjonsfolk. I stedet for å gå ut i samlet flokk, er derfor ImF Trossamfunn og NLM Trossamfunn så langt opprettet i bedehusland som alternativ, og en del har også valgt medlemskap i andre lutherske frikirker. I våre foreninger og forsamlinger er alle som slutter seg til vår basis like velkommen til å engasjere seg, uavhengig av hvor en har sitt formelle kirkelige medlemskap.

I spørsmålet om medlemskap må den enkelte altså treffe et valg som samvittigheten – bundet i Guds ord - kan leve med, men vi anbefaler at du melder deg inn i et trossamfunn dersom du melder deg ut. Når vi har opprettet ImF Trossamfunn er det fordi det er et seriøst og godt alternativ for den som ønsker det. Fortsatt vil en del vektlegge at medlemskap i Dnk gir større muligheter for å påvirke utviklingen der i positiv retning. Andre vil tenke at rollen som støttespiller og medarbeider i Dnk sitt åndelige arbeide ikke er avhengig av medlemskap. De som ikke står som medlemmer, kan jo bidra i det åndelige arbeidet dersom det er vilje til det. Uansett hva en velger, mener vi det er viktig å ha et bevisst forhold til det valget.

Til slutt vil ImF understreke: Ingen må være i tvil om at det er ledelsen i Dnk som har forårsaket den splittelse som allerede er et faktum, og ingen må derfor tenke at en selv er årsak til splittelsen om en velger utmeldelse.

En begrunnelse ut fra Bibelen

Som bakgrunn for våre vurderinger og råd, deler vi kortfattet noe fra Jesu undervisning om «Himlenes rike» i Matteus 13. Vi tror nemlig at det ligger et budskap i disse versene som kan gi oss en dypere forståelse av det som er tilstanden i dagens situasjon:

Lignelsen om såmannen og såkornet: Jesus forklarer denne lignelse som at Guds ord såes ut, men den onde (symbolisert med fuglene) plukker bort det som er sådd i hjertet. Også forfølgelser, bekymringer og rikdommens bedrag hindrer såkornet i å slå rot og bære frukt. Noe falt likevel i god jord, og det er de mennesker som ikke bare hører Ordet, men som i sitt hjerte åpner opp for det og forstår det. Slik er dette rike, sier Jesus: Mange hører Ordet, men bare hos en del fører det til sant og ekte gudsliv.

Lignelsen om hveten og ugresset: Alt Guds ord som Menneskesønnen sår i åkeren (menneskene i denne verden) er godt, men samtidig sår vår sjelefiende sitt ugress i den samme åker. Djevelen er løgnens far og den som forfører menneskene (Åp.12:9), og hans ugress er også i høyeste grad spiredyktig. Det konkrete ugresset som nevnes i grunnteksten (klinten) er i utgangspunktet veldig likt hveteakset, og forskjellen blir

ikke synlig før etter en tids modning. Dette gav høstfolket en utfordring, for det er som kjent vanskelig å skille klinten fra hveten.

I våre bedehus og frikirker er det også slik at noen ikke er sanne troende, selv om en gjerne kaller seg kristen, og derfor må budskapet om omvendelse og levende tro forkynnes både innenfor og utenfor våre bedehus og kirker.

Det vi skal legge merke til i denne lignelsen, er at høstfolkene ikke fikk lov til å begynne å luke ugress, fordi de da lett kunne luke vekk hveten også. Det er veldig viktig at vi tar dette inn over oss. Jesus sa i Johannes 12:47-48: «*Den som hører mine ord og ikke holder fast på dem, dømmer ikke jeg. For jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å frelse verden. Den som avviser meg og ikke tar imot mine ord, har likevel en dommer: **Det ordet jeg har talt, skal dømme ham på den siste dag***». Vi har ingen rett til å opptre som dommer om mennesker lever med Gud eller ikke, for den saken skal Herren ta seg av på den siste dag. Som en av stridsmennene i kirkestriden på slutten av 1800-tallet uttrykte det: «*Det er **forkyndelsen, ikke forkynnderne jeg dømmer***»³. Vi skal altså ta oppgjør med den forførende lære som sås i vårt folk, samtidig som vi skal overlate til Herren å dømme om de som formidler forførelsen har Guds Ånd i sitt hjerte.

Lignelsen om sennepsfrøet: Dette er den første av lignelsene som Jesus ikke gir forklaring til, og ifølge Markus 4:13⁴ skal det som er forklart hjelpe oss videre. Vi bestrider ikke den tradisjonelle tolkningen om at det her er snakk om kristendommens spede begynnelse i denne verden, og at den likevel har fått en verdensomfattende utbredelse. Vi takker Gud for kraften i det lille såkornet, og at det kan utrette så mye!

I sammenheng med de andre lignelsene, mener vi denne likevel er ganske talende for utviklingen som vi har sett i den bekjennende kristenhet helt siden vår tro ble allment akseptert på 300-tallet. Sennepsbusken var og er normalt sett en liten plante, men her skildres et tre som er så stort at fuglene (som Jesus har forklart er den vonde) bygger rede i grenene. Det var det som skjedde da den forfulgte kirke ble «stueren» og etter hvert statsreligion i mange land. Professor Hugo Odeberg sa dette om lignelsen⁵: «Den utveckling av Gudsriket i världen som Nya testamentet skildrar är inte den att de kristna visserligen i början skall vara en liten skara och efter hand bli många och starka». Når Kirken defineres som forsamlingen av de døpte, og kun det, er det tydelig at alle kristent religiøse mennesker defineres inn som del av denne kristenhet. En gammel sangstrofe lyder slik: «Av døpte vrimler stad og land, men hvor er troens brann?» Dette leder oss til den mest talende lignelsen for vår tid, nemlig

Lignelsen om surdeigen: «Himmelriket er likt en surdeig som en kvinne tok og la inn i tre mål mel, så det hele til slutt var gjennomsyret.» Heller ikke her bestrider vi den mye brukte tolkning om at den troendes vitnesbyrd og misjonsiver vil ha sin gode virkning på omgivelsene og rikets utbredelse, men det finnes andre skriftavsnitt som belyser den saken bedre. I Bibelen er nemlig surdeig brukt som symbol på åndelig urenhet⁶. Paulus sier i 1.Kor 5:6ff «Vet dere ikke at litt surdeig gjennomsyrer hele deigen? Rens ut den gamle surdeigen ...» Odeberg kommenterte det slik: «Vad det här talas om och varnas för är ondskan, som om den kommer in i församlingen breder ut sig och växer för att slutligen genomsyra hela degen, om den inte rensas ut i tid».

Dette taler til oss om den virkning som den forførende vranglære har på troens folk: Dersom en ikke skiller og tar et oppgjør, vil det smitte over og ødelegge den sunne troen som vi har

³ Biskop J.C.Heuch i boken «Mod strømmen»

⁴ Og han sa til dem: «Når dere ikke forstår denne lignelsen, hvordan skal dere da forstå noen annen lignelse?»

⁵ Tidsskriftet Erevna, årgang 11, nr 2, 1954 (se danhessellund.dk/erevna.html).

⁶ Matt.16:11-12, Luk.12:1, 1.Kor.5:6-8, Gal.5:9, 3.Mos.2:11

fått overlevert fra Jesus Kristus og apostlene. Bibelen sier nemlig noe om konsekvensen dersom vi ikke bryter med åndelig forførelse: «Dra bort fra henne, mitt folk, så dere ikke tar del i hennes synder og ikke rammes av hennes plager» (Åp.18:4). Det samme signalet er også gitt oss i 2.Kor.6:14ff. Dersom vranglæren i vår tid bare rammer ett kirkesamfunn, så var det ille nok, men denne surdeigen og de påfølgende plager står i fare for å influere alt Guds folk.

Når vi leser i Bibelen får vi jo klare føringer for hvordan den troende skal forholde seg til mennesker som innfører en lære som strider mot den apostoliske, og som av den grunn splitter Guds folk:

1. «Men jeg formaner dere, brødre: Hold øye med dem som volder splittelse og anstøt imot den lære som dere har lært. Vend dere fra dem!» (Rom 16:17).
2. «Et menneske som farer med vranglære, skal du vise fra deg, etter at du har formant ham én gang og én gang til.» (Tit 3:10)
3. «Om noen kommer til dere og ikke har denne læren, så ta ikke imot ham i deres hjem, og ønsk ham ikke velkommen. For den som ønsker ham velkommen, blir medskyldig i det onde han gjør.» (2.Joh.10-11)

Dette taler om noe helt annet enn å bygge enhet med dem som står for vrang lære. Jesus ber i Johannes 17 om enhet mellom sitt folk, men i denne bønnen ser vi at den sanne enheten bygges på Ordets grunn: «De har holdt fast på ditt ord», «jeg har gitt dem de ord du ga meg, og de har tatt imot dem», «hellige dem i sannheten, ditt ord er sannhet».

Konklusjon, og vegen framover

Vi har understreket betydningen av at vi klargjør Bibelens autoritet for vår egen del, at vårt misjonsfolk må satse sterkere på å bygge selvstendige kristne forsamlinger utenfor Dnk, og at vi ikke bygger enhet med mennesker som veileder til å leve i strid med Guds ord. Spørsmålet om medlemskap er således ikke det viktigste, men vi håper dette dokumentet kan hjelpe til klarhet også her.

Som ledere i ImF vil vi holde fram med å bygge nettverk med andre organisasjoner og kirkesamfunn på evangelisk-luthersk grunn, både i Norge og andre land. Dette gjør vi for å synliggjøre sann enhet på Bibelens og Bekjennelsens grunn, og for å gi ny frimodighet til medarbeidere som opplever det problematisk å stå i tjenesten på grunn av den teologiske utviklingen. Vi trenger også å stå sammen for å møte utfordringen med at ledere som står for liberalteologi i praksis råder grunnen alene i stadig flere områder i landet vårt.

Vi oppmuntrer alle troende til forbønn for den åndelige situasjonen som er i landet. Temaet bør stå på bønnelisten både i vårt personlige bønneliv, i husandakten og i forsamlingslivet. Aller viktigst er at den enkelte av oss viser troskap mot Guds ord og det kall som Jesus Kristus har gitt oss, nemlig at omvendelse og syndenes forlatelse skal forkynnes for vårt folk og for alle folkeslag.